

CARMEN MARTÍNEZ
„ESE INMENSE AMOR... QUE DUELE TANTO”

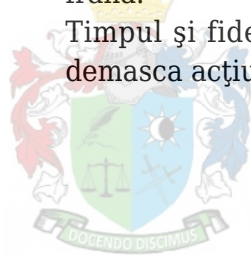
Am scris această carte întărită de convingerea că în durere se naște un nou timp. Și că orice existență cunoaște ziua sa de traumatism primar care împarte viața noastră în înainte și după, a cărui amintire - inclusiv secret - este în stare să ne paralizeze cu o panică irațională.

Pentru a depăși această teroare am făcut o călătorie în căutarea ei, înfruntând-o; mi s-a arătat în fiecare colț al abisului care se deschidea în fața mea.

Doar așa cred că am putut-o controla și, în unele momente, am fost mai puternică decât ea.

O dată mai mult constat că timpul este cel mai bun dintre arhitecți. Fără grabă, nici precipitări, vin plasându-se în locul potrivit sentimente ireale care, fără el ca martor și judecător, se suprapun fără frână.

Timpul și fidelul său aliat, răbdarea, ajută la a construi ceva, a filtra emoții, a distila culori și a demasca acțiuni.

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*